

Вокзали прокидаються першими

Вокзали прокидаються першими. Зустрічають холодні світанки гарячою парою і лязкотом коліс. Нестримним гудінням будять нові надії, неохайно закинуті на верхню полицю нічного експресу.

Вокзали цілують несвіжим ранковим подихом міста втомлених пасажирів. Пом'яті люди в пом'ятому одязі розтікаються з холодних платформ у всі боки. Хтось сідає до таксі, хтось чекає на пересадку, а хтось уже прибув у фінальну точку свого маршруту.

Темно-сіра Škoda штурхнула переднім бампером свіжий замет біля західного крила залізничної станції. Грюкнувши дверцятами, водій поволі рушив у бік одноповерхової будівлі зі старої цегли, дбайливо обробленої блідою рожевою фарбою. Грубі коричневі берці з легкістю перетворювали снігові насипи на тонкі млинці.

Чоловік підтягнув горловину чорного светра, щоб повністю закривала шию, і тією ж рукою дістав із внутрішньої кишені пачку цигарок. Іншою – потягнув із кишені штанів дешеву запальничку і клацнув нею перед затиснутою в зубах цигаркою. Жадібно затягнувся і повільно видихнув перед собою недбалу хмару диму.

– Доброго ранку, пане! – пролунав нарочито суворий голос одразу після брязкання замка вхідних дверей рожевої будівлі. – Чи не могли б ви не курити поруч із лінійним відділом поліції?

– Не міг би, – чоловік не озирнувся. Натомість дістав із кишені посвідчення в чорній шкіряній обкладинці та розгорнув у бік голосу. – Тепер заборонено курити всередині.

Він ще кілька секунд стояв із витягнутою рукою, а потім склав посвідчення і повернув назад до кишені. Чоловік усе ще не дивився в бік дверей лінійного відділу поліції. Просто досвід казав, що середньостатистичний молодший співробітник витрачає приблизно сім секунд на те, щоб прочитати “майор поліції” і “старший оперуповноважений КР”. Ім'я зазвичай середньостатистичний молодший співробітник поліції не читає.

– Вибачаюсь, – голос брязкнув дверима знов і зник у приміщенні.

Майор поліції без поспіху докурював свою цигарку, споглядаючи, як сонні таксі кволо роз'їжджалися від будівлі вокзалу. Після останньої затяжки, старший оперуповноважений загасив недопалок об рожеву стіну і жбурнув його до смітника. І тепер уже сам зайшов до приміщення лінійного відділу.

– Доброго ранку, пане майоре! – на вході його зустрів уже інший голос, більш дзвінкий і високий. Чого не сказати було про його власника. В чорній патрульній формі стояв майже на дві голови нижчий хлопчина. – Сержант патрульної поліції Мазурак Микита Олексійович.

– Бажаю здоров'я, – рефлекторно відповів пан майор і кинув оком на пост чергового. Без жодних сумнівів, той лисіючий чоловік, що вперто робить заклопотаний паперами вигляд, хвилину тому просив не курити. – Старший оперуповноважений карного розшуку, майор поліції Кучер Андрій Андрійович. Радий знайомству.

Він простягнув руку в бік сержанта. Той радісно її потиснув.

– Запропонувати вам чаю? – сержант Мазурак посміхався, наче приймав гостя в своєму домі.

– Ні, дякую, – майор стукнув берцями об килимок і зробив іще крок всередину. – Бажаю перейти до справи. Сержанте, а де черговий офіцер чи заступник? Чи бодай хтось із співробітників відділу?

Мазурак ковтнув слину і прокашлявся:

– Так... у справах усі. Начальник сьогодні на виїзді. Тобто на нараді буде. Заступник у відпустці. Еее...

– Добре, я зрозумів, – майор скривився і махнув рукою. – Питати, чому за лінійний відділ доповідає сержант патрульної поліції, я так розумію, не має жодного сенсу.

Сержант винувато знизав плечима.

– Але я все тут знаю! Вокзал – це мій район!

Кучер уважно оглянув сержанта іще раз. Абсолютно звичайний хлопчина. Світло-русяве волосся, середній зріст, зелені очі. На таких завжди було невдячною справою складати орієнтування.

– Пане сержанте, – цю фразу майор уже говорив приязно і з посмішкою. – Ви точно не зробили нічого неправильного. І я вдячний за вашу турботу. Але справді хочу перейти до справи.

– Авжеж! – Мазурак картинно вдарив себе по лобі та рукою показав у бік коридору ліворуч від чергового посту. – Я проведу вас до кабінету. Бажаєте чаю? Ой, я ж уже питав... вибачте! Ми якось не думали, що на таку дрібничку посылатимуть цілого майора.

– Дрібничку? – перепитав Кучер. Він, звісно, не збирався розповідати першому ліпшому сержанту, чому керівництво любить ганяти “цілого майора” на подібні справи. – Ви вважаєте вбивство дрібничкою?

– Ой, та яке там вивство! – мовив парубок, протискаючись вузькими коридором. – Дід у маразмі штовхнув мужика, а нам тепер... оце..

Вони застигли перед дверима в кабінет у самісінькому кінці коридору. Кучер не поспішав заходити, натомість сперся плечем на стіну з дерев’яних панелей.

– То ви впевнені, що це випадковість?

– Та звісно, – упевнено продовжував сержант. – Пане майоре, я на цьому вокзалі вже два роки. Тут чого тільки не трапляється! Крадіжки, бійки – це взагалі в нас щодня. Але найчастіше – штовханина. От тільки...

– От тільки не кожна штовханина завершується потраплянням людини під колеса потяга, – завершив за нього Кучер. – Тому наша робота полягає в тому, щоб розібратися. Штовханина, не штовханина. Навмисно, не навмисно. Маразм, не маразм...

– Розбирайтесь, звісно. Як на мене, все просто. Старий маразматик не дивиться куди йде, штовхається. Ну а чоловіку... ну, не пощастило. Платформа слизька, потяг важкий.

Сержант Мазурак усім видом показував, що за два роки патрулювання вокзалу зрозумів усе про людей, поліцію і таємниці всесвіту. Опановуючи притаманну такій досвідченій людині апатію, він лише ще раз запитав:

– Бажаєте чаю?

– Мабуть, буду, – із втомленою посмішкою озвався Кучер.

– Чудово! – Мазурак плеснув у долоні. – Пуер, улун, саусеп?

Пан майор усе ще не зник до будь-яких інших чаїв, окрім пакетованих. В його кабінеті за роки служби відбулася лише одна зміна – Lovare замінив Lipton.

– На ваш вибір, – Кучер обрав бути більш привітним.

– Я зроблю вам саусеп, – із цими словами сержант відчинив фанерні двері до кабінету.

Таких кабінетів за свою кар’єру майор Кучер бачив чимало. Лінолеум з імітацією світлого дерева, два коричневі столи зіткнені літерою “т”. Єдине вікно з решітками, спинкою до якого стоїть шкіряне крісло на колесиках. Інші стільці – звичайні, широкі з м’якими вставками. В лівому кутку – скляний стелаж, з якого дивилися фотографії і грамоти власника кабінету. І, звісно, неодмінний атрибут такого приміщення – стара радянська коричнева шафа ліворуч від входу.

– Бажаю здоров’я! – з чорного шкіряного крісла підскочив молодший лейтенант.

– Бажаю, – в’яло озвався Кучер і знов поліз за посвідченням. Молодик у кріслі, вдягнений у форму патрульної поліції, точно не був власником цього кабінету. Вочевидь, напарником Мазурака. – Старший оперуповноважений карного розшуку, майор поліції Кучер Андрій Андрійович

– Молодший лейтенант патрульної поліції Авакумов Микола Петрович, – доповів поліцейський, звільняючи прохід до шкіряного крісла. – Супроводжував і охороняв затриманого.

– Капітан Залізник у відпустці, – з дверного проходу озвався Мазурак. – Це кого кабінет. Начальник сказав, що можемо використовувати. Я за чаєм.

І з цими словами він зник у коридорі. Авакумов підійшов ближче до дверей, дорогою протираючи очі.

– Затримували ми із сержантом Мазураком. З нашого боку все записане на столі. Чергова слідчо-оперативна група також уже завершила роботу. Вилучене при обшуку підозрюваного – теж. Говорити підозрюваний відмовляється. Вимагає адвоката.

– Адвоката? – перепитав Кучер і нарешті повернув свій погляд у бік стільців. На одному з них тихо сидів середнього зросту старий. Час лишив йому дрібку волосся по боках і ззаду. Руки його за спинкою стільця сковували кайданки. Старий дивився у стіну, ледь похиливши голову. – І де ми йому візьмемо адвоката о...

Кучер скинув ліву руку перед собою і подивився на старий сріблястий годинник.

– ...шостій сорок ранку?

– Адвокат уже в дорозі, – будено констатував Авакумов. – Пан надав контакт свого представника. Тобто представниці.

Майор знов окинув старого на стільці поглядом. Ще пильнішим цього разу. Чорні штани вільного покрою, товстий сірий светр із грубої вовни, чорні гумові чоботи. Далі Кучер обвів оком предмети на столі, серед яких звернув увагу на ключ від “Таврії” і якийсь китайський смартфон. Чоловікові не вистачало лише журналу “Дім, сад, город”.

– То почекаєм на адвоката, – азартно потерши руки, майор Кучер зайняв місце в шкіряному кріслі. Вже з цієї позиції він подивися на підозрюваного в спробі викликати зворотній погляд. Однак, чоловік продовжував собі дивитися в стіну. Майор прикусив губу в спробі приховати радість від цікавості, і запитав старого: – Чи таки розповісте нам, що сталося?

Очікувана тиша була відповіддю. Кучер хитнув головою і скинув руками, поринаючи у вивчення записів патрульних.

– Залісський Кирило Дмитрович, – вимовив він після ознайомлення з паперами. Враховуючи відмову від показів, читати було небагато. – Будемо знайомі. Мене звати Кучер Андрій Андрійович, майор поліції, старший оперуповноважений карного розшуку.

Останнє слово він навмисне розтягнув, наче розспівував. Підозрюваний піджав губи і чи то мугикнув, чи то фиркнув. Кучер іще кілька секунд подивився на нього, потім взяв на столі свідоцтво про реєстрацію транспортного засобу.

– Це теж у нього знайшли? – майор покрутив у руці свідоцтво на ЗА3-1103 “Славута”.

– Так, пане майоре, – відгукнувся Авакумов.

– Пане Залісський, – Андрій Кучер звертався уже знов до підозрюваного. – Ким вам є Павло Петрович Ріпяховський, на чие ім’я зареєстровано червону “Славуту”?

Залісський промовчав.

– Ви чуєте питання? – спокійним тоном продовжив Кучер. – Я розумію, у вашому віці вже можуть бути проблеми зі слухом...

На цих словах Залісський повільно повернув голову в бік пана майора і роздивився його. Кучер на це відреагував привітно, прибравши руки від обличчя і давши себе розгледіти.

– Між нами років із десять, – голос у Залісського був м’який, рівний і дещо хриплий. – Скільки вам?

– П'ятдесят п'ять, – тонкі губи кремезного майора Кучера розплилися в широкій посмішці. Він добре знав, що налагодити контакт необхідно в будь-який спосіб. – Цього року буде п'ятдесят шість. А вам?

– Десять років і є, – підсумував Залісський і облизнув губи. – Пане майоре, я буду давати покази лише в присутності свого адвоката.

– Затямив, – Кучер підняв руки і не прибирав посмішки з обличчя. – Я ж так, просто цікавлюсь. Розмову підтримати, поки на вашого адвоката чекаєм.

Залісський кілька секунд дивився Кучеру прямісінько в очі. Потім холодно видихнув і знов розвернув голову в бік стіни.

– Зрозуміло, – Андрій Андрійович легко вдарив долонями по столу і звернувся до Авакумова: – пане молодший лейтенанте, де записи із камер спостереження?

– Ми їх ще не вилучали, – Авакумов звучав дещо розгублено. – Потрібно ж скласти протокол...

– Я впевнений, адміністрація станції люб'язно надасть вам допомогу на підставі міцної громадянської позиції. А також вашої миловидної посмішки. Якщо не спрацює, то я вірю в чародійну силу пластикової картки, на якій вказані ваше прізвище і звання.

Молодший лейтенант кивнув і вибіг із кабінету. В коридорі ледь не зачепив свого колегу, що ніс високу білу чашку з чаєм.

– Ваш чай, – виголосив Мазурак, зайшовши до кабінету.

– Дякую! – майор припіднявся з крісла, щоб підхопити чашку з рук молодика. Потім знов повернувся до підозрюваного: – Пане Залісський, а ви бажаєте чаю?

Знов сама лише тиша замість відповіді.

– Пане сержанте, – Кучер повернувся в крісло і знов звернувся до Мазурака. – Якщо ваша ласка, закрийте двері та чергуйте в коридорі. Щойно прибуде правозахисниця, одразу супроводіть до кабінету.

Невдоволений своєю роллю сержант, криво посміхнувся, вийшов із кабінету і зачинив за собою двері.

– То ким працюєте, Кириле Дмитровичу? – Кучер став говорити тихіше. – Звідки у вас особиста адвокатеса, яка готова так виїхати заради вас у таку рань? Донька? Коханка?

Залісський скривився, але продовжував дивитися в стіну.

– Не донька і не коханка, – інтерпретував реакцію Кучер. – Все цікавіше і цікавіше. То за що ви вбили... до речі, кого ви вбили?

Залісський закусив губу, але все ще мовчав. Кучер стукнув собі по лобі:

– Сержант! – гукнув він так, щоб за дверима почули.

– Так, пане майоре? – Мазурак просунув голову у відкриті двері.

– Де дані потерпілого? – Кучер стукнув по паперах перед ним. – Хто він? Що при ньому знайшли?

– Еееее... тіло повезли в морг. То десть там мають знати.

Майор Кучер потер перенісся двома пальцями і на секунду заплющив очі.

– Сержанте, будь ласка, дізнайтеся деталі. Хто, звідки, куди їхав, що при ньому знайшли...

– Але ж...

– Сержанте, – жорстко повторив Кучер. І продовжив уже повільніше і м'якше: – будь ласка.

Вже не приховуючи невдоволення, Мазурак грюкнув дверима.

– Десть я вас бачив, Кириле Дмитровичу, – цокнувши язиком, мовив майор. – Десть я вас бачив.

Залісський лишався незворушним. Він продовжував свердлити очима дірку в стіні. Кучер потер неголене підборіддя, намірено гучно сьорбнув із чашки соусу, і зрештою відкинувся на спинці крісла. Майор теж прийнявся свердлити очима дірку, але в голові Залісського. Щось із ним було не те.

Кучер дістав з кишені куртки пачку цигарок, з неї – одну, постукав по столу:

– Курите?

– В мене рак легенів, – не відводячи очей від стіни, будено сповістив Залісський. – Буду вдячний, якщо і ви не куритимете тут.

– Авжеж, – Кучер відвів очі в стіл.

В цей момент двері до кабінету пронизливо скрипнули.

– Доброго ранку! – всередину увійшла висока білявка років тридцяти п'яти у чорному кашеміровому пальто. – Прошу пробачення, що без стуку. Сержант на вході сказав, що мого клієнта утримують тут.

– Залісського Кирила Дмитровича? – майор обережно підвівся з крісла.

– Так, – відповіла пані та сіла на стілець поруч із ним. Далі стала порпатися в сумочці. – Ось моє адвокатське посвідчення.

– Блонська Вікторія В'ячеславівна, – вголос прочитав Кучер ім'я на посвідченні. – Радий знайомству. Пані Блонська, перш ніж ви мене станете засипати вимогами і посиланнями на різні закони та підзаконні акти, пропоную наступне. Я піду покурити, а ви матимете десь хвилину п'ятнадцять поспілкуватися з вашим клієнтом наодинці. Якщо треба, сержант принесе вам чаю.

– Ваше посвідчення, пане... – вона скинула голову і дивилася вгору на Кучеру в очікуванні його представлення.

– Прошу пробачення, – видихнув пан майор, який уже однією ногою був у коридорі. Спинився, витягнув шматок пластику в шкіряній обкладинці та поклав його на столі перед адвокаткою. – Майор Кучер Андрій Андрійович. Старший оперуповноважений карного розшуку.

Ці слова він міг промовити в будь-якому стані за будь-яких умов. Протягом останніх тридцяти років були лише невеликі проміжки часу, коли він не промовляв їх щодня.

Вікторія Блонська уважно вдивлялася в кожнісіньке слово на пластику.

– То ми домовилися? – Кучер уже затискав пальцями цигарку. Власне, питання він задавав, вказуючи цими пальцями на двері.

Пані адвокатка сухо кивнула і прийнялася оглядати стан Заліського. Майор навмисне ненадовго застигнув у проході, картинно вкланяючись на знак подяки. Заліський нормально реагував на прибулу адвокатку, так само малослівно вказував, що нормально себе почуває. Блонська розглядала його на предмет пошкоджень. Навіть подивилася на його руки, що обіймали спинку стільця в міцних сталевих кайданках. Жодних сумнівів: вони бачили один одного не вперше.

– Сержанте! – Кучер покликав Мазурака, що стояв біля чергового і з кимось говорив по телефону.

– Пане майоре, – сержант відсунув телефон від вуха. – Саме збираю інформацію щодо загиблого.

– Так-так, дякую, – відмахнувся Кучер. – Я вийду покурити. Підійміться, будь ласка, до кабінету. Маємо впевнитися, що вони не втечуть.

Обличчя сержанта Мазурака Микити Олексійовича однозначно казало: “Майоре, ти з дубу рухнув? Маразматичний дід і пафосна адвокатеса будуть накувати п’ятами?”. А рот сержанта Мазурака промовив:

– Звісно, пане майоре!

Після чого ноги понесли сержанта Мазурака в бік кабінету. Майор Кучер, вийшовши з будівлі, кинув цигарку у сніг і побіг у бік запаркованої Škoda. В кількох кроках від машини від заздалегідь затиснув кнопку відкривання багажнику. Порився серед різних речей півхвилини і дістав потрісканий шкіряний мішечок розміром із мобільний телефон. Взяв її із собою і рушив територією вокзалу.

На його щастя, місць для паркування було не так багато, а червона “Славута” нині вже не така й поширена машина. Знайти виявилось не важко, особливо знаючи номерні знаки. Звісно, без ухвали суду жоден обшук не буде мати вагу, але ж...

“Має бути звичайний циліндровий замок...”, – думав Кучер, обережно перебираючи в шкіряному мішечку відмички. – “Ця має підійти”

Він просунув у замок водійських дверцят тоненьку металеву відмичку із загостренням і вигином. Нахилився і став прислухатися. Клац – перший, клац – другий, клац – третій. Здається, все? Майор провернув відмичку в кінцевій точці. Смикнув ручку вгору. Дверцята відчинилися.

“Треба було вдягнути рукавиці, але вже пізно”, – смикнув він сам себе, озираючись салоном “Славути”. Машина була дивовижно чистою. Ані крихти на сидіннях, ані дрібного сміття. Речовий ящик – порожній. Жоднісінько папірця чи монетки.

Майор завершив огляд салону і рушив до багажнику. Прогорнувши нехитрі маніпуляції із замком, побачив перед собою довгий чорний чохол з поліестеру.

“Тепер уже точно треба вдягнути рукавиці”, – прогомонів собі під ніс Кучер, просуваючи пальці рук у шкіряну пару.

Застібка легко піддалася. Кучер злегка відсунув верхню частину чохла. На нього дивилася добре знайома снайперська гвинтівка Драгунова (СГД). Кучер обережно двома пальцями пройшовся по стволу, обернув її іншим боком і повернув назад. Номери були спіяні.

Обережно закривши багажник “Славути”, майор повернувся до своєї машини. Він розстібнув куртку, поліз у речовий ящик і дістав із нього поясну кобуру разом із

табельним Glock-19. Набір відмичок лишив натомість. Швидко закріпивши пістолет, прикрив його светром і рушив назад до будівлі лінійного відділу поліції. Дорогою, все ж, викуривши цигарку. Частково для заспокоєння, частково для надбання свіжого тютюнового запаху.

Знахідка була вельми цікава. Але і пред'явити її не було можливості. Однак, досвід казав майору: завжди краще знати про наявність зброї, ніж не знати.

– Пане майоре! – вже на вході в будівлю його наздогнав молодший лейтенант Авакумов. – Мені не вдалося повноцінно отримати записи, але мені дали їх зняти на свій телефон!

Авакумов стояв перед майором Кучером, наче розплутав справу.

– Пане молодший лейтенант, – серйозним тоном мовив майор. – Чи вам відомо, що відео піратство є кримінальним злочином?

– Що? – потупив очі Авакумов.

– Не зважайте, – хоч як було Кучеру шкода, жарт співрозмовник не зрозумів.

– А, дійшло! – патрульний нарешті засміявся.

Втім, момент уже було втрачено, тому Кучер покрутив долонею у повітрі, мовляв, повертайся до оповіді.

– На вокзалі працюють дві камери, – почав Авакумов, розблоковуючи свій iPhone. – Я відзняв кілька коротких фрагментів. Ось, на першому видно, як Заліський заходить за потерпілим у будівлі вокзалу.

І справді перший короткий екранний запис показував, як спочатку чоловік у синій куртці прямує до входу, а за ним, витримавши паузу, заходить Заліський. На ньому сіре пальто, яке, вочевидь висить в тій самій коричневій радянській шафі в кабінеті. Авакумов супроводжував своїми коментарями відео, вказуючи і на жертву, і на Заліського. Без цих коментарів було б важко щось зрозуміти людині, яка не бачила жертву.

– Ось, – Авакумов показував запис відео з другої камери. – А тут Заліський тримається на відстані та заходить на міст, що веде до дальніх колій. Прямісінько за жертвою.

Серед десятків інших людей розгледіти двох було не так важко. Коли вже знаєш, кого шукати на відео.

– Це все? – ще раз запитав Кучер. – А момент падіння жертви під поїзд?

– Там жодних камер, – повідомив молодший лейтенант.

– Свідки?

– Та які свідки, пане майоре! Це ж вокзал. Одні приїхали, інші поїхали. Може, хтось щось і бачив, але вже спить собі на койці.

– Пане молодший лейтенант, – до Кучера дійшло дещо дуже і дуже важливе. – Хто саме побачив скоєне і хто саме звернувся до поліції?

– Ніхто, пане майоре, – Авакумов зам'явся. – Ми із сержантом Мазураком саме патрулювали поруч.

– Просто випадково опинилися в районі дальніх колій? – Кучер уточнив із недовірою.

Секунду Авакумов вагався, потім тяжко видихнув і сказав:

– Ми патрулювали платформами. Справді біля дальніх колій. Аж раптом... ну... словом, Мазурак захотів відлунувати, а повертатися в будівлю вокзалу не хотів. Ну і... ми пройшли далі в бік стіни. Мазурак почав відлунувати... а я відвернувся і дивився в бік колій. Саме прибував поїзд, а я... я, знаєте, виріс тут, неподалік, у приватному секторі... ви ж знаєте, це було селище залізничників.

– Авакумов! – майор гиркнув, щоб повернути до суті діалогу.

– І я побачив як дід іде назустріч отому, в синій куртці. Потім... потім крик, лязкіт. Закричали всі довкола. Я побіг, дід впав і заляк. Ну я в кайданки. Мазурак уже потім підійшов.

– Чому не затримали когось із пасажирів, щоб були свідками?

– А як їх затримаєш? У них квитки, їм треба їхати. Пані одна взагалі втратила свідомість. Ледь на рейки теж не загриміла.

– Мазурак відгукнувся про цю ситуацію, як випадкове зіткнення людей. Штовханину або на кшталт, – Кучер підкурив цигарку в готовності послухати ще деталі.

– Так... – знизав плечима Авакумов. – Воно може так і було. Просто випадковість. Зрозумійте, я теж злякався. І... і ніхто з людей не лишився сказати, що вони бачили. Точніше, ми з Мазураком не подумали їх одразу зупинити. А поки затримали, поки привели до відділу Заліського... було вже й пізно когось шукати. Сержант правий: це ж вокзал, штовхнина. А тут ніч. Не знаю, що я точно бачив.

Майор зробив довгу затяжку і з півхвилини стояв, потираючи підборіддя. Все, що йому хотілося, лише матюкатися.

– Добре, – перервав мовчання Кучер. – Дякую. Я подумаю, що із цим можна зробити. Перекинь мені ось ці відео. Зараз якийсь месенджер тобі дам свій.

Він дістав свій телефон, і Авакумов його радісно перебив:

– Не треба! У вас теж iPhone, то можна зробити дуже легко. Посуньте телефон у мій бік.

Кучер послухався і витягнув руку із телефоном трохи вперед. Тапнувши кілька разів на екрані свого телефону, Авакумов притиснув свій iPhone до майорівського.

– Все! – радісно констатував молодший лейтенант, щойно телефони завершили обмін вібраціями.

– Дякую. Вільний.

Докурюючи, він не відривався від телефону. Зробив кілька відправлень, написав довге повідомлення і зрештою зробив дзвінок.

– Алло, – сонно відгукнувся старий знайомий голос. – Андрюха, все добре? Ще так рано...

– Привіт, – спроба знайти щось середнє між вибачальним та привітним тонами, лише додавала голосу Кучера божевілля. – Сань, слухай. Термінова потрібна твоя допомога. У мене тут в справі СГД зі спиляними номерами...

– Ого! То тебе повернули до великих справ! Це ж... eeee... чудово?

– Так. Тобто ні. Тобто, справа мала бути лайном, але випадково виявилася з подвійним дном. Нагорі ще нічого не знають. Не хочу казати, бо заберуть і пришлють сюди своє стадо стерв'ятників.

– Стерв'ятники – птахи, в них не... а, неважливо.

– Так-так, тому мені потрібна твоя допомога. Тер-мі-но-во! Я скинув усе, що зараз є. Треба пробити імена, машину, спробувати щось по стволу. Хоча, тут явно голяк, я розумію. Сань, і цей, гадаю, треба рити в бік адвокатеси. Все інше – цілком може бути “лівим”, а от вона – навряд. Коротше кажучи, що зможеш.

– Божевілля, звісно, – озвався голос із сумнівом. – Але я вже заварюю каву. Зараз буду шукати. Андрюх, я дуже тебе прошу. Не поспішай. Дай мені час, я... я знайду, що зможу. І ми вирішимо проблему з твоїм переведенням. Мені... мені вже обіцяли.

– Сань, – урвав його Кучер. – Все потім. Нарешті не бійка бомжів. Якщо розкопаєм щось велике, то...

– Я тебе прошу. Не накручуй лишень. Вже дивлюсь з ноутбука твоє повідомлення. По загиблому щось є?

– Буде. Патрульні сильно упустили цей момент, але...

– Я зрозумів. Зараз буду будити Палича – нехай підіймає морг.

На цих словах Саня гикнув, але майор Кучер був уже з головою у власних думках. Завершивши розмову, він загасив цигарку, кинув її до смітника і зайшов у будівлю.

– Пане майор! – сержант Мазурак перехопив його одразу біля чергового посту. – Я дізнався ім'я. Загиблий, Максим Сергійович Лісний, 1971-го року народження.

– Чудово, – Кучер навіть хлопнув Мазурака по плечу. – Хто він?

Це питання перекосило обличчя патрульного. Він мовчки дивився на майора із цілковитим нерозумінням.

– Я перепрошую, – почав сержант повільно. – Але чи не маєм ми зараз просто оформити затримання, провести дії на місці, а все інше лишити вже наступним? Ну тобто в нас навіть немає відкритого кримінального провадження...

– Чим більше ми дамо часу, тим краще вони продумують і підготують свій захист.

Попри всі очікування Кучера надихнути молодого поліцейського, реальність зустріла його сухим і коротким видихом сержанта Мазурака:

– То й що?

Багаторічний досвід роботи в карному розшуку навчив Андрія Кучера простій істині: ніщо не може зупинити поліцейського, який чітко вирішив нічого не робити. Майор кисло посміхнувся, подякував сержанту і доповнив інформацію для Сані новими відомостями. Як завжди, єдиною опорою були знайомства і особисті взаємини.

– Не завадив? – демонстративно постукавши в двері, майор Кучер повернувся до кабінету.

– Проходьте, звісно, – відповіла адвокатка, нагородивши його поглядом спідлоба.

Кучер пройшов до крісла, повільно опустився в нього і зробив ковток уже майже холодного чаю.

– Кириле Дмитровичу, – він склав руки перед собою на столі та звернувся до Залісського. – Ваша адвокатеса...

– Адвокатка, – виправила його Блонська.

– Перепрошую, – легко погодився Кучер і продовжив: – пані Блонська присутня. У вас був час проговорити. Тепер ви готові розповісти, що відбулося на платформі приблизно о 4:55?

– Пане майоре, – Блонська не давала говорити Залісському. – Прошу зазначити, що мій клієнт перебуває у статусі затриманого відповідно до складеного поліцією протоколу. Наскільки я розумію, слідчий ще не приїжджав, підозру пану Залісському не виписали. Отже, у вас немає жодних підстав для проведення допиту.

Звісно, старший оперуповноважений карного розшуку в званні майора (яке, до речі, не відповідало посаді) все це чудово знав. Як і знав, що слідчий не збирався поспішати. Він мав достатньо часу в межах карно-процесуального кодексу, і в гарантовано не з'явиться найближчим часом. Однак, Кучер Андрій Андрійович заробив свою репутацію тим, що в першу чергу докопувався до правди. Папери і кодекси ніколи не були його сильною стороною.

– Пані Залісська...

– Блонська!

– Перепрошую, – Кучер усе ще мав надію на кровний зв'язок між адвокаткою і підозрюваним. Це змогло б уже дещо пояснити. Але дешева провокація не спрацювала.

– Пані Блонська, я поспілкувався з патрульними. Власне кажучи, вони і єдині свідки, до яких ми можемо дотягнутися. Так от, сержант Мазурак переконаний, що трапився нещасний випадок у штовханні. Звісно, ми не можемо не розслідувати всі варіанти подій. Звісно, з початком слідства ми будемо вимушені розглядати версії, розшукувати інших свідків, проводити допити, обшуки. Але ж якщо сталася звичайна штовханина, ви як юристка маєте розуміти – це зовсім інша стаття?

– Це не ваша зона відповідальності, – непохитно гнула свою лінію адвокатка. – Я наголошую, що моєму клієнту не виписали підозру. На підставі статті 63 Конституції України та статті 42 КПК я вимагаю припинення будь-яких незаконних допитів пана Залісського Кирила Дмитровича. Мій клієнт є затриманим, має знаходитися в ізоляторі тимчасового тримання, а не в кабінеті лінійного відділу поліції. Я також хочу ознайомитися з усіма документами по справі. Протоколом затримання, протокол огляду місця подій і усіма матеріалами слідчо-оперативної групи.

Телефон у кишені майора вібував, сповіщаючи про нове повідомлення. Це мала б бути інформація від Сані, але не можна читати щось при адвокатці. Тому Кучер знов потягнувся до чаю, повільно зробив кілька останніх ковтків і відставив чашку. Потім так само мовчки вибрав зі стосу паперів на столі протоколи від чергової групи і спокійно посунув їх у бік Блонської.

– Звісно, – він м'яко продовжував. – Ось усе, що є. Звісно, ми можемо припинити цю розмову прямо зараз. Я складу рапорт, спираючись на слова молодшого лейтенанта Авакумова і опис огляду місця подій. Я пропонуватиму слідству провести повторний огляд. Огляд автомобіля, документи на який були при затриманому. Розшук свідків, контактів пана Заліського. Є всі підстави вважати злочин умисним.

Від цієї промови Заліський смикнувся. Очі його все ще дивилися в стіну, а от руки від тривалого перебування в кайданках дещо заклакли.

– Добре, – Блонська швидко оглянула папери і перевела погляд на оперуповноваженого. – Я думаю, ви можете поспілкуватися з моїм підзахисним, щоб краще зрозуміти випадковість обставин. Я впевнена, що загиблий сам впав із платформи. Трагічна випадковість.

– А це вже не ваша зона відповідальності, – з посмішкою і максимально м'яко говорив Кучер. – Цілком можливо, що загиблий трагічно послизнувся. Як ви вірно зауважили, це буде вирішувати слідство.

– Гадаю, кайданки з пана Заліського можна зняти, – Блонська не реагувала на спробу майора використати її зброю проти неї. – Оскільки це не допит, і не транспортування до ізолятору.

– Сержанте! – майор гукнув так гучно, що Блонська замружилася.

Поліцейські берці недовго гупотіли коридором. За кілька секунд Мазурак уже стояв у кабінеті.

– Зніміть кайданки із затриманого, – наказав Кучер. – І чекайте за дверима про всяк випадок.

Мазурак кивнув головою, швидким рухом звільнив руки Заліського і вийшов з кабінету. Затриманий полегшено видихнув, простягнув руки перед собою і прийнявся потирати їх у місцях, де металеві браслети тиснули найбільше.

– Де служили, пане Заліський? – ніхто не очікував саме такого першого запитання від майора. Блонська розгублено звела брови, а сам Заліський з цікавістю дивився на Кучера.

– Це не стосується справи, – адвокатка попередила спробу відповісти.

– А я і не допит проводжу, – відмахнувся Кучер. – Ви самі зауважили, що без виписаної підозри це неможливо. Але ви дозволили мені поспілкуватися із затриманим.

Погляд Заліського перейшов на Блонську. Він склав руки в замок перед собою і питально дивився на свою адвокатку. Та вперше виглядала розгубленою. Вочевидь їй кортіло припинити будь-які розмови, але Заліський не поспішав до ізолятора. Зрештою, Блонська просто низила плечима.

– Не служив, – Заліський знов перевів погляд на Кучера.

Майор виглядав людиною, яка за довгий час вперше отримує задоволення від своєї роботи. Він радісно постукав пальцями об стіл, потім продовжив:

– Розумієте, Кириле Дмитровичу, на початку моєї кар’єри співробітники карного розшуку обов’язково мали пройти строкову службу в армії. Після навчання в академії, я пройшов службу в 25-тій повітрянодесантній бригаді. А потім у складі батальйону “Кривбас” двічі воював у зоні проведення АТО, як і вже під час повномасштабного вторгнення. Я, звісно, не хочу сказати, що з першого погляду бачу колишніх військовослужбовців. Але бачу на вашій лівій кисті цікаву продовгувату пляму. Я б сказав, шрам. Припускаю, що у віці приблизно двадцяти років ви були вищим, ніж зараз здається. Тому ризикну допустити, що ось ця світліша і безумовно пошкоджена ділянка шкіри на руці – це колишнє татуювання “За ВДВ”, втерте якимось домашнім методом значно пізніше за час нанесення.

Весь цей час Заліський слухав дуже уважно. Щойно Кучер замовк, тонкі губи Кирила Дмитровича розтягнулися у легкій посмішці. А телефон майора знов вібрував у кишені.

– Мій клієнт має право не відповідати, – Блонська вважала за потрібне нагадати про це всім у кабінеті.

– Ваш клієнт уже відповів, – посмішка зникла з обличчя Кучера. – Принаймні щодо роду військ. У нас не протокольна бесіда, тому конкретний підрозділ мене не цікавить.

Лівою рукою Заліський сильно стиснув праву, а голова його злегка хиталася.

– Хочете курити? – запитав Кучер, споглядаючи, як Залісський закусив нижню губу.

– Хочу, – коротко відповів затриманий. Але витягнув у відмовному жесті руку в бік майора. – Але не буду. У мене справді рак легенів.

– Співчую.

– Пане майоре, – втрутилася Блонська. – Якщо ви не збираєтеся про щось предметно говорити із моїм клієнтом, я прошу доправити його в ізолятор, а мені дати час повноцінно ознайомитися з матеріалами справи.

Замість відповіді Кучер знов гукнув сержанта Мазурака.

– Я відійду на кілька хвилин, – інструктував він. – Простежте, щоб у каїбнеті був порядок. А ви, пані Блонська, – Кучер повернувся до адвокатки. – Використайте цей час, щоб ознайомитися з матеріалами справи. Повірте, ваші наступні дії дуже впливатимуть на те, що саме я напишу в рапорті.

З цими словами він підвівся і вийшов у коридор. Пройшовши повз кілька дверей, майор Кучер зайшов до вбиральні. Усамітнившись, він дістав телефон із кишені. Повідомлення справді були від Сані.

Старий друг зміг дізнатися не так і багато. За його інформацією Залісський Кирило Дмитрович проживав у селі Лозуватка, Криворізького району. Пенсіонер, колишній шахтар. Блонська Вікторія В'ячеславівна – партнерка адвокатського об'єднання “Юрченко і партнери”, зареєстрована в місті Києві. Загиблий, як уже бул відомо, Максим Сергійович Лісний – 54 роки, безробітний.

– Алло, Сань! – Кучер пробігся текстом і подзвонив другу. – Взагалі нічого ні на кого нема? Що кажуть в морзі?

– Наче всі абсолютно звичайні. Криміналу ні за ким нема, – борячи позіхання, коментував Саня. – Що там по тілу і як воно де лежало, то і з протоколу групи знаєш. Якщо ти його читав, звісно. А так... ніяких дій, крім оформлення, не проводили. Палич каже, що на тілі видно старі ножові поранення. Одне нижче ліктя на правій руці, одне – в районі печінки. Також два шрами в районі ключиці. Схожі на старі кульові отвори. Але, звісно, нічого точно сказати не може. Помер він не від них, а від удару головою об щось важке. Знаючи контекст, можу припустити, що від падіння голови на металеву рейку.

– Дякую, Сань! Дуже допоміг. Я знаю, що багато прошу. Але мені дуже потрібно іще дещо.

– Андрюх, – видихнув голос у слухавці. – Є процес. Оформи там усе і чекай на слідчого.

– Я б може так і зробив, якби не твоя інформація про ножові поранення та кулі. І не СГД у багажнику. Багато знаєш пенсіонерів, що возять із собою СГД зі спіяними номерами?

– Як тобі з цим допомогти, я не знаю. Допоки її офіційно не вилучать і не доправлять на експертизу, це глухий кут. Тому я і пропоную дочекатися слідства. Опиши в рапорті своє бачення і фактаж. Звісно, законно здобутий.

– Ти зараз можеш зробити дещо ще? Я дізнався, що цей Заліський проходив військову службу. За совка явно служив у ВДВ. Припускаю, міг і повоювати встигнути. У тебе ж є, кого спитати.

– У тебе теж! – рефлекторно буркнув сонний голос. – Добре. Я спробую якусь швидку інформацію здобути.

– І Блонску цю треба дослідити уважніше. Що тут раптом робить київська адвокеса? Якийсь дивний спосіб проводити зимові канікули.

– Ти ж не відчепишся?

– Я радий, що ти розумієш.

Кучер скинув дзвінок і підійшов до умивальника. Все у цій справі виглядало не випадковим. Занадто багато деталей, які може проігнорувати слідство. Якщо Блонська замішана, то в цей бік ніхто ніколи не почне копати. І хто цей Лісний?

Він плеснув холодною водою собі в обличчя. Безневинні пенсіонери не возять із собою снайперські гвинтівки і не тримають в телефонній книзі контакти столичних адвокаток. В цьому Кучер був упевнений.

Повернувшись до кабінету, він зупинився відкрив шафу. Там справді висіло сіре вовняне пальто, яке майор бачив на Заліському, коли переглядав запис камери відеоспостереження. Вішаючи свою куртку на сусідній вішак, Кучер обережно оглянув верхній одяг Заліського. Не вистачало другого знизу гудзика. Звісно, жодних гарантій, що це жертва відірвала при падінні. Але з різних дрібниць і складається повна картина.

– Отже, – почав Кучер, сівши в крісло, – пане Заліський. Скажіть, будь ласка, що саме ви робили на вокзалі сьогодні в районі п'ятої ранку?

– Пане майоре, – очікувано перервала Блонська. – Я нагадую, що це не допит.

– Вікторіє В'ячеславівно, ми з вами узгодили, що я зможу поговорити із затриманим. Хоч як би я не симпатизував панові Залісському, мені не цікаво з ним обговорювати погоду чи футбол. І я буду говорити з ним про те, що вважаю важливим відносно подій, що спричинили смерть людини. Якщо ви будете наполягати, щоб ця розмова не відбулася, я буду змушений відобразити в рапорті, що ви і ваш підзахисний чинили опір співробітнику карного розшуку.

– Мені мали передати документи, – озвався Залісський. – Моя давня подруга живе в Києві вже років із двадцять. У неї є будинок тут, який вона хоче продати. Будинок належав іще її батькам, після їхнього смерті, жила її сестра. Тепер і сестра померла. Ось я і пообіцяв допомогти.

– Чому не передали кур'єрською службою? – уточнив Кучер.

– Облиште. Ми ж уже старе покоління, ми звикли так.

– Добре. Як звати провідницю? Номер телефону?

– Всі дані будуть надані слідству відповідно до запитів у встановлені способи, – реакції пані Блонської можна було лише заздрити.

Сперечатися не мало жодного сенсу. До того ж, насправді Кучер мав на меті лише виграти якомога більше часу. Він не був наївним і не сподівався витягнути щось конкретне. Мав лише невелику надію вхопитися за ще якісь дрібниці.

– Одну хвилинку, – Кучер вихопив з-під завалу паперів на столі товстий синій записник, прогорнув його з кінця і демонстративно вирвав неохайни шмат чистого паперу. З його точки зору власник записника поставився б із розумінням, знаючи намір.

– Я зроблю деякі нотатки. Це не протокол, я суто для себе дещо зафіксую. Пані Блонська, ви ж не можете старому оперу заборонити робити записи для себе?

– Моя робота тут полягає лише в дотриманні закону, – наголосила пані Блонська.

– Цікаво співпало, – Кучер знайшов на столі ручку і став робити записи. – Моя теж.

Блонська фиркнула.

– Отже, – продовжив майор. – То що відбулося далі? Ви отримали документи і...

– Я не отримав документи, – хитав головою Залісський. – Мене затримали і звинуватили у вбивстві. Я не встиг дійти до провідниці.

– А пана Лісного ви звідки знаєте? – питав Кучер, виводячи на папери по слову.

– Не знаю такого, – твердо відповів затриманий, дивлячись майору прямо в очі.

– На підставі чого між вами та загиблим стався конфлікт?

– Жодного конфлікту. Ми навіть не говорили. Я йшов у бік потрібного мені вагону, аж раптом побачив, як чоловік послизнувся став падати на рейки. Ну я і...

– Пане майоре, – їх знов перервала Блонська. – Не перетворюйте, будь ласка, це не допит.

Кучер розчаровано кинув ручку на стіл і здійняв руки.

– Сержанте! – крикнув він. Побачивши обличчя Мазурака в дверях, наказав: – Покличте Авакумова, будь ласка.

– Все? Ваш цирк завершено? – тиснула Блонська. – Мій клієнт нарешті буде доставлений до ізолятора?

Телефон майора Кучера знов завібрував у кишені. В цей самий час до кабінету зайшов Авакумов.

– Пане молодший лейтенант, – звернувся до нього Андрій Андрійович, вказуючи рукою ліворуч від себе. – Підійдіть, будь ласка, ближче. Подивіться на затриманого і точно пригадайте, чи ви бачили його під час інциденту на коліях.

Дещо розгублений Авакумов зробив кілька невпенених кроків до столу і нахилився з метою придивитися до Заліського.

– Придивіться-придивіться, – заохочував того Кучер.

– Ну, я його скоріше збоку бачив...

– Пане Заліський, поверніться лівим боком до молодшого лейтенанта.

Затриманий повернув голову праворуч, відкриваючи огляд на свій профіль. А головне – відвертаючись від Кучера. Саме цим і скористався майор, швидко запхавши до незграбний аршку паперу Авакумову до кишені. Молодший лейтенант повів оком у бік оперативника, побачив упевнений погляд майора і, здається, все зрозумів правильно.

– Пане майоре, – Авакумов вирівнявся. – Там темно було, та і я був на відстані...

– Я подам скаргу, – вскочила Блонська. – Ви дієте поза рамками законодавства!

– Все-все-все! – відреагував майор. – Прошу пробачення. Пане молодший лейтенанте, вільні!

Авакумов розвернувся і вийшов з кабінету. Скидалося, що він усе зрозуміє правильно і знайде аркушу паперу з посланням “Дізнайтеся, чи хтось із провідників поїзду мав щось передати”.

– Я широ прошу пробачення, – звернувся Кучер до Блонської. – Я просто хочу, щоб ми розібралися якнайшвидше. Щоб вашого клієнта місяцями не тягали на допити та інші слідчі дії. Пані Блонська, я сподіваюсь, ви розумієте. Ви ж чули, пан молодший лейтенант сам не знає, що бачив, а що не бачив. Якщо ж ми з вами тут швидко дійдем до суті, то і слідство триватиме легко! Допоможіть мені в цьому.

– Я буду змушена звернутися до вашого керівництва.

“Якби ти могла, то вже б обривала телефон начальника карного розшуку”, – подумав Кучер. – “Але ти хочеш, щоб про цю справу знало якомога менше людей”.

– Я прошу пробачення. Я справді хочу розібратися, – продовжив майор, дістаючи з кишені телефон. – Вибачте, жінка. Мабуть, пише, що купити дорогою додому. Одну хвилинку.

Він відкрив повідомлення від Сані: “Залісський Кирило Дмитрович ніколи не служив у армії. Даних про нього взагалі немає у військових реєстрах. А от з Блонською цікавіше! Дівоче прізвище – Макарова. Я спочатку подумав, що так не буває, але вона справді донька Слави “Макарона”. Гадаю, ти пам’ятаєш такого”.

І майор Кучер справді пам’ятав Славу “Макарона”. Зухвалий спортсмен, був головою силового крила відомого авторитета на прізвисько Глюк. Банда Глюка вирізнялася практичністю і жорстокістю. Їхні справи йшли вгору, завдяки таланту Глюка будувати зв’язки і вмінню В’ячеслава Макарова розв’язувати проблеми із конкурентами. Допоки влітку 2002-го року “Макарона” не розстріляли з автомата біля його власної машини. Андрій Кучер добре пам’ятав ту справу – коли прибирають з дошки таку фігуру, не помітити важко. Була ще одна важлива деталь, яку пам’ятав Кучер про ту справу. В’ячеслава Макарова розстріляли на очах його дванадцятирічної доньки. Свідки казали, що “Макарон” відштовхнув доньку від себе в останній момент. Вочевидь, побачивши дуло автомату.

– Ще хвилинку, будь ласка, – звернувся майор Кучер до Блонської і Залісського. Щоправда, його голос уже не звучав ввічливо і приязно, як до цього. Тепер в ньому пробивалися крижані нотки.

Наступне повідомлення в месенджері говорило: “Мені навіть самому стало цікаво, дякую тобі! Давно не відчував подібних емоцій. Я подзвонив Саймону. Ну, Семену Григорко, він тоді вів справу вбивства Макарова. Так от Саймон впевнений, що розстріл “Макарона” тоді виконала група Тодоса, він же Тодосійчук Максим Сергійович. Довести нічого не вдалося, справу розвалили, Тодоса відпустили. Саймон продовжував копати, аж поки одного дня Тодосійчук зник. Ходили чутки, що його прибрали, але спитай мене, які шрами були на тілі цього Тодоса :)”

Тілом Кучера пробіг неприємний холод. Здається, він докопався до суті справи. Але тепер не знав, що із цим робити. Він точно знав, куди можна направити слідство. Звісно, експертизи, тести і свідчення займуть час, та врешті решт встановлять істину. Питання було лише в тому: кому ця істина буде потрібна? І що з цією істиною робити самому Кучеру?

Посеред цих думок до кабінету зайшов молодший лейтенант Авакумов із кружкою чаю. Він пройшов до столу, обережно поставив чашку, прикриваючи своєю спиною, маневр підкидання того самого папірця.

– Дякую, пане молодший лейтенант, – відсторонено мовив Кучер. – Візьміть сержанта Мазурака і сходіть поснідайте. Я тут сам завершу. Це був важкий ранок для всіх.

Майор уже не приховував жодних своїх дій. Він відкрито розгорнув аркуш і прочитав: “Провідниця 7-го вагону мала передати теку з документами, але не знає кому. До неї просто мали підійти”.

– Пані Блонська, – відклавши телефон у бік, звернувся Кучер. – Що саме ви відправили Тодосу?

Блонську і Заліського наче одночасно вдарили струмом. Вони дивилися один на одного із повним нерозумінням.

– Не розумію, про що...

– Розумієте, – холодно відрізав Кучер. – Пане Заліський, яке ваше справжнє ім'я? Як я можу до вас звертатися?

– Заліський Кирило Дмитрович.

– Годі, – Кучер махнув рукою. – Заліський Кирило Дмитрович, якщо він справді існує чи існував, не має з вами нічого спільного. У вас, вибачте, військова виправка на лобі написана, а за даними Заліський ніколи не був у армії.

– Я піратив, – сумно посміхнувся той, хто представлявся Залісським.

– Таке могло б бути, – погодився Кучер. – Але до цього про службу в ВДВ дані неодмінно б були. Тому я схиляюсь до того, що в процесі створення підробних документів просто не подумали про необхідність створення якихось військових даних.

Так званий Залісський схрестив руки на грудях і мовчки продовжував дивитися на майора Кучера.

– Можете не говорити, мені все одно.

– Так, пане майоре, – Блонська вскочила зі стільця. – Ви перейшли всі межі. Я...

– Будете скаржитися керівництву? – спокійно дивився на неї Кучер. Потім знов взяв до рук свій телефон: – Можу сам набрати номер і дати вам слухавку. Але тоді я буду говорити про все, що дізнався. І про Вікторію Макарову, яка випадково повернулася в рідне місто на кілька днів. І про “пірата” Залісського. І про СГД у багажнику. До речі, навіщо? Я так розумію, план був зіштовхнути Тодоса на рейки? Запасний план?

Адвокатка Блонська сповзла назад на стілець і закрила обличчя руками. Її трусило, дихання пришвидшилося через шалене серцебиття.

– Все так, майоре, – якби не ця хвороблива хрипота, голос затриманого звучав би медово і солодко. Таким голосом варто було б читати онукам казки на ніч. – Захочеш мене судити, будеш судити як Залісського. Або спробуй докопатися до справжнього імені. А Залісський вбив лише... як там його? Лісний? От Лісного і зіштовхнув.

– Я десять років його шукала, – Блонська відірвала руки від обличчя, і Кучер міг подивитися в її заплакані. – Я до двадцяти років заїкалася. Мама мене протягала по всіх ворожках і лікарях. Допоки я не переїхала вчитися, і тільки в іншому місті нарешті знов почала нормально розмовляти. Але я знайшла! Я знайшла цю патороч! Я виманила його шантажем, що маю компромат і готова показати частину. Що я знаю, хто він насправді. І він проковтнув це!

– А далі лише справа техніки від професіонала, – Кучер кинув погляд на “Залісського”.

– Ця сволота заслужила на це! – закричала Блонська, стукаючи в істериці по столу. – Я шкодую лише, що не змогла перед смертю сказати йому все в обличчя!

Вона ще раз вдарила по столу і опустила голову.

– Мушу визнати, що найняти кілера на пенсії, щоб розіграти карту діда, це доволі розумно.

– В мене теж є особисті рахунки з цією мерзотою, – процидів кілер. – Але я тут не на сповіді. Розслідуй, шукай. Може, навіть встигнеш докопатися, допоки мене рак не забрав до нього в пекло.

В якийсь момент кожна велика справа приходить до одного неповоротного моменту – остаточного рішення.

– Я не знаю, про що ви, – майор Кучер був готовий це рішення прийняти. – На мій погляд, пан Лісний послизнувся на платформі та впав. Звісно, вирішувати слідству. Але свій погляд я опишу в рапорті. А далі – не моя зона відповідальності.

Вокзали прокидаються першими, щоб металевим цілунком зустріти в останній точці маршруту.